

Να ζητήσουν συγνώμη από το λαό!

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Καθώς η κρίση είναι παρούσα και τα προβλήματα γεγονός, γεννάται το ερώτημα: τι πρέπει να γίνει; Τι οφείλουμε να κάνουμε ως μονάδες και ως σύνολο; Πώς πρέπει να λειτουργήσει η ηγεσία της χώρας, η πνευματική ηγεσία, όλες οι οργανωμένες ομάδες της χώρας, πως πρέπει να χρησιμοποιηθούν όλες οι δυνάμεις;

Στον στρατό ισχύει το δόγμα της συγκεντρωτικής χρήσης των δυνάμεων. Ποτέ διασπορά.

Ως χώρα, μετά από όσα κάναμε και μας έχουν επιβληθεί, έχουμε να επιλέξουμε μεταξύ δύο δύσκολων και δυσάρεστων επιλογών: Ή να δεχθούμε αυτά που προτείνουν οι δανειστές και να παραμείνουμε στο ευρώ, ή να φύγουμε από την ευρωζώνη και να επιστρέψουμε στην δραχμή.

Δύσκολες και οι δύο επιλογές. Απαιτούν θυσίες. Όπως τονίσθηκε στην αρχή, τα προβλήματα που δημιουργούνται από τους ανθρώπους, μπορούν να λυθούν, πάλι, από τους ανθρώπους. Δηλαδή είναι δυνατόν να υπάρχει λύση; Μα ο Θεός μας έδωσε μυαλό, το οποίο αν το χρησιμοποιούμε σωστά μπορεί να βρίσκει λύσεις.

Το πρώτο που χρειάζεται είναι να μάθει ο λαός την αλήθεια γιατί αυτός θα επωμισθεί τα βάρη. Οι υπεύθυνοι κυβερνήτες να περιγράψουν με ακρίβεια την κατάσταση της χώρας. Ένα δεύτερο, ίσως σημαντικότερο στοιχείο, είναι να πάψει ο διχαστικός λόγος όλων όσων φλυαρούν και φωνασκούν στις τηλεοράσεις και γενικά στα ΜΜΕ. Χρησιμοποιούν την ελευθερία της έκφρασης για να σπέρνουν ανόητα ή εσκεμμένα μίσος και διχόνοια, που θα μας οδηγήσουν σε στέρηση της ελευθερίας μας, ή μάλλον την έχουμε ήδη χαμένη. Αλλά «εάν μισούνται ανάμεσά τους δεν τους πρέπει ελευθεριά» λέγει ο εθνικός μας ποιητής.

Όπως αναφέρεται και στον Ηράκλειτο, «οι γεμάτοι υπεροψία λόγοι τους υποδεικνύουν ενόχους», καθώς «μέσα από αυτές τις ατελείωτες φιλονικίες καμία πρόταση δεν ακούγεται», ενώ «αυτοί κυβερνούσαν άλλοτε την Πόλη και άφησαν τα πράγματα να φτάσουν σε αυτό το σημείο». Έρμαια της μωροφιλοδοξίας τους, το μόνο που προσφέρουν είναι η σπορά μίσους ή αποστροφής σε όσους διαθέτουν κοινό νου και το μόνο που τους ενδιαφέρει η παραμονή τους στην εξουσία και η νομή της.

Η καλύτερη προσφορά των πολιτικών στην χώρα, και για εξιλέωσή τους, θα ήταν να απαλλαγούν από αυτά τα βαρύδια της καταστροφής και κάθε αρνητικό στοιχείο, και στην συνέχεια να βρουν μια κοινή πορεία εν ομονοία. Όχι εξαπολύοντας μύδρους ο ένας εναντίον του άλλου κατηγορώντας αλλήλους για την κατάσταση. Καιρός να αποδεχθούν ότι όλοι ευθύνονται στο ότι η χώρα έφθασε στο σημείο αυτό. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Να ζητήσουν συγγνώμη από τον λαό και την συμπαράστασή του για να βγεί η χώρα από το αδιέξοδο.

Με τα σημερινά δεδομένα της παγκοσμιοποίησης και της σχέσης των λαών, υπάρχει ανάγκη για βοήθεια. Όμως «δεν ειν'εύκολες οι θύρες, εάν η χρεία τες κουργαλεί». Ο λαός μας έχει τα ελαττώματά του, αλλά είναι και φιλότιμος. Εάν αισθανθεί στο πρόσωπο της Ηγεσίας του Ενότητα, και του ζητηθεί να πράξει το ίδιο, θα το πράξει. Είναι σε θέση να καταλάβει τον καιροσκοπισμό και να μην ενδώσει σε λαϊκίστικες φωνές.

Ο κόσμος να ενημερωθεί ότι θα απαιτηθούν, αναπόφευκτα, θυσίες για μακρύ διάστημα μέχρι να ορθοποδήσουμε. Με την εμπειρία που αποκτήσαμε θα μάθουμε να απλώνουμε τα πόδια μας, όσο μας παίρνει το πάπλωμα. Είναι καιρός να μάθουμε ότι δεν πρέπει να βλέπουμε ως συντεχνίες τα προβλήματα και να τα μεταθέτουμε ο ένας στον άλλο και μάλιστα με «σκληρούς αγώνες» που αποβαίνουν καταστροφικοί για το κοινωνικό σύνολο.

Εμποδίζοντας την λειτουργία του κράτους με οποιονδήποτε τρόπο είναι σαν να

ρίχνεις πέτρα ψηλά, που θα πέσει στο κεφάλι σου. Δεν είναι δυνατόν όταν σηκώνεις ένα φορτίο ως άτομο ή ομάδα, να προσθέτεις και άλλο φορτίο, αντί να το μοιρασθείς με τους άλλους. «Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε». Έτσι ελαφρώνει το φορτίο. Αλλοιώς συνθλίβονται όλοι.

Αλλά αν το εξετάσει ψύχραιμα και καλόπιστα κανείς, θα δει ότι είναι μια φυσική συνέπεια της εγωιστικής συμπεριφοράς. Είναι περίεργη η ανοχή της παραβατικής συμπεριφοράς ατόμων, τα οποία επικαλούμενα την δημοκρατία και την ελευθερία, όπως αυτά την εννοούν, προβαίνουν σε ενέργειες που δεν απέχουν από το κοινό ποινικό δίκαιο. Και δημιουργείται ένα κόμπλεξ στον φιλότιμο, εργατικό, έντιμο και ανεκτικό πολίτη, ότι αν αντιπαρατεθεί σε αυτές τις παραβατικές μέχρι και εγκληματικές ενέργειες αυτών των ατόμων, να χαρακτηρίζεται και μέχρι να αισθάνεται ένοχος, αντιδημοκράτης και οποιαδήποτε άλλη κατηγορία του προσάπτεται, από αυτούς που είναι υπόλογοι του κοινού ποινικού δικαίου. Όταν αντιμετωπίσουμε την κατάσταση με αυτού του είδους ενέργειες, ηγεσία και πολίτες ως σύνολο, αυξάνει η πιθανότητα και η δυνατότητα να ανακάμψουμε συντομότερα.

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα του άρθρου “ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΛΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ;” (το οποίο η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ δημοσιεύει σε συνέχειες), του ιατρού Γεωργίου Κόιου